

قهرمانی آسیا کشتی رنکینگ نیست

در حالی که پیش از این عنوان شده بود مسابقات قهرمانی آسیانیز یکی از رقابت‌های سیستم رنکینگ اتحادیه جهانی است، فاطمه درخشانی، نایب‌رییس بانوان فدراسیون کشتی اعلام کرد که رقابت‌های دهلی رنکینگ نیست، اما امتیازش در رقابت‌های المپیک ۲۰۲۰ توکیو موثر است. همانطور که امتیاز مسابقات جهانی ۲۰۱۹ نورسلطان نیز در المپیک ۲۰۲۰ تاثیر داشت. البته پیکارهای جهانی ۲۰۱۹ اولین مرحله گزینشی المپیک پیش رو محسوب می‌شد، اما مسابقات قهرمانی آسیا در هندوستان، نه رنکینگ است و نه گزینشی المپیک. مسابقه رنکینگ، جام پلیکونه ایتالیا بود که تیم منتخب آزاد ایران در آن شرکت کرد و همچنین رقابت‌های زیلکوفسکی و پیتلانسکی که خرداد در دو رشته آزاد و فرنگی در لهستان برگزار می‌شود. دو مسابقه گزینشی مخصوص آسیایی هادر فروردین (محل برگزاری نامعلوم) و همچنین مخصوص همه جهان در اردیبهشت در بلغارستان پیش روی کشتی‌گیران خواهد بود. بعد از اینکه اعلام شد به دلیل انتشار ویروس کرونا، به احتمال فراوان میزبانی مسابقات گزینشی آسیایی‌ها از چین گرفته خواهد شد، هنوز مشخص نیست که میزبانی این رقابت‌ها به چه کشوری داده خواهد شد. نهاد لالوویچ از شناس بیشتر قزاقستان، از پاکستان و کره جنوبی به این منظور خبر داده است.

هت تریک طلای قشقایی

پنجمین دوره رقابت‌های بین‌المللی وزنه‌برداری جام فجر گرامیداشت مرحوم نامجو با رقابت اوزان ۶۱ کیلوگرم، ۶۷ کیلوگرم و ۷۳ کیلوگرم با حضور بانوان تماشایی بر گزار آغاز شد. در روز نخست حافظ قشقایی تنها نماینده ایران بود که موفق به کسب سه مدال طلا شد. او در رقابت دوفره با آنجل روسف قزاق در حرکت یکضرب وزنه‌های ۱۱۵ و ۱۲۰ کیلوگرمی را مهار کرد. در مهرورنه ۱۲۳ کیلوگرمی ناکام ماند و به نشان طلای حرکت یکضرب رسید. قشقایی در حرکت دوضرب به ترتیب وزنه‌های ۱۵۰ و ۱۶۰ کیلوگرمی را مهار کرده و در سومین تلاش در مهرورنه ۱۶۵ کیلوگرمی ناکام ماند و طلای این حرکت را نیز به دست آورد. او طلای مجموع را با رکورد ۲۸۰ کیلوگرم تصاحب کرد. همچنین در اوزان ۶۷ و ۷۳ کیلوگرم وزنه‌برداران اندونزی قهرمان شدند. روز گذشته نیز رقابت دسته‌های ۸۱ و ۹۶ کیلوگرم برگزار شد.

برد ارومیه برابر کاله

رقابت‌های هفته سیزدهم لیگ برتر و تیم‌های کشور بابرگزار ۶ بازی در شهرهای مختلف برگزار شد که در مهم‌ترین آنها شهرداری ارومیه موفق شد با نتیجه سه بر یک از سد کاله‌مازندران عبور کند. همچنین سایپا تهران که مهمان خاتم‌ارکان بود به پیروزی قاطع سه بر صفر رسید. در دیگر دیدارهای این هفته همچنین راهب‌ملل مریوان سه بر صفر شهرداری گنبد را از پیش رو برداشت، شهرننداراک موفق شد پیام خراسان را با نتیجه سه بر یک شکست دهد، فولادسیرجان ایرانیان برده سه بر یک برابر شهدای یزد را ثبت کرد و در نهایت در یک دیدار زد یک در تقابل فولادسپاهان اصفهان و پیکان تهران، این تیم اصفهانی بود که به برده سه بر دودست یافت.

کرونا سدر راه روئینگ شد

تیم ملی قایقرانی روئینگ ایران برای مسابقات کسب سهمیه المپیک آماده می‌شود و آفشین فرزام سرمربی تیم در نظر داشت اردوی برون مرزی را برای ملی پوشان پیش از اعزام به مسابقات ترتیب دهد اما ویروس کرونا باعث شد برنامه روئینگ تغییر کند. فرزام گفت: «برای کشور چین در حال برنامه‌ریزی بودم اما با شیوع ویروس کرونا ریسک نمی‌کنم. با توجه به شرایط و مواردی، همین‌طور در صورت تأمین منابع مالی، در صورت صلاح دید به دنبال یک اردوی برون‌مرزی دو هفته‌ای خواهیم بود. البته باید شرایط آب‌وهوایی، اختلاف ساعت و امکانات را هم بررسی و بعد تصمیم‌گیری کنیم و تا پایان این ماه نتیجه مشخص خواهد شد. البته باز دیدی از امکانات بوشهر خواهیم داشت تا اردوی را آنجا داشته باشیم.»

درباره بازی کارلوس کی‌روش با موج احساسات

یادمان هست آقای مربی!

اشاره کارلوس کی‌روش به دوران حضور در تیم ملی در فاصله یک سال پس از ترک ایران، در نوع خود جالب‌وارزشمند به نظر می‌رسد اما وقتی به یاد بیاوریم که چه کسی مقصر اصلی رقم خوردن این جدایی بود، شاید اوضاع دیگر چندان به نفع مرد پر تعالی نباشد. دستاوردهای کارلوس در فوتبال ایران، انکارنشده‌اند. ما او را این فوتبال، به‌مراتب بیشتر از کارهایی که انجام داده و نتایجی که گرفته، ستایش شده‌است. او بیشتر از تیم ملی، برای خودش مبارزه کرد و در نهایت هم برای خودش، رفت. اگر قرار به یادآوری باشد، نکته‌های زیادی برای یادآوری وجود دارد آقای مربی. نکته‌هایی که بزرگ‌ترین لطمه را به سرنوشت تیم ملی زدند

آریز هتور

اگر کارلوس کی‌روش به یادآوری علاقه دارد، بهتر است روزهایی را به یاد او بیاوریم که فهرست تیم ملی با «پیام کوتاه» به بازیکنان اعلام می‌شد. در واقع حتی یک نسخه از این فهرست، روی وبسایت فدراسیون هم نبود و باشگاه‌ها در اوج سردرگمی، نمی‌دانستند که باید چه تصمیمی درباره بازیکن‌ها بگیرند. در این شرایط اگر تلفن همراه

یک فوتبالیست در دسترس نبود، او عملاً شناس حضور در تیم ملی را از دست می‌داد! اگر کارلوس کی‌روش به یادآوری علاقه دارد، بهتر است روزهایی را به یاد او بیاوریم که بازیکنان و پر تجربه تیم در حضور بازیکنان جوان‌تر به خاطر یک «تکل» ساده تحقیر شد و دیگر هرگز در بازی‌های تیم به میدان نرفت. اگر کارلوس کی‌روش به یادآوری علاقه دارد، بهتر است روزهایی را به یاد او بیاوریم که کمک مربی او در

رتختکن ورزشگاه آزادی یک خبرنگار را مورد ضرب و شتم قرار داد و در فوتبال بی‌حساب و کتاب ایران، آب از آب تکان نخورد. اگر کارلوس کی‌روش یادآوری دوست دارد، بهتر است روزهایی را به یاد او بیاوریم که پیشنهاد تیم‌های بزرگ برای بازی با تیم ملی «مخفی» می‌شد تا ایران رویه‌روی چند حرفی ضعیف به میدان برود و با هماهنگی دوستان نزدیک این مربی، برای بازی با این تیم‌ها پول هم ببرد. داد. اگر کی‌روش

است به یاد او بیاوریم که چه کسی به خاطر لباس‌های تیم ملی جنجال به راه انداخت و در نهایت بادر یافت «دلار» همان زمین بر تن کرد! گفتنی‌ها زیادتر از آن هستند که در همین یک نوشته جمع شوند اما کی‌روش نباید روی «فراموشکاری» اهالی فوتبال ایران حساب باز کند و نباید فرصت تحریف تاریخ را به دست بیآورد.

این فوتبال ایران نبود که به «جدایی» کی‌روش اصرار داشت. این خود کی‌روش بود که ناگهان برای تماشای فینال کوپا ا‌مه‌ریکا به اسپانیا رفت و همانجا با رییس فدراسیون کلمبیا مذاکره کرد. فوتبال ایران حتی به برکناری کی‌روش فکر هم نمی‌کرد اما این مربی، در جریان جام ملت‌ها با یک اقدام غیر حرفه‌ای، همچنان مشغول مذاکره برای پیوستن به تیم بعدی‌اش بود. او نباید در روند جدایی از فوتبال ایران، هیچ‌کس را به اندازه خودش مقصر بداند. چرا که تصمیم نهایی را در این مورد، خودش به تنهایی گرفت. جالب اینکه آقای مربی، هر روز از نقشه کشیدن «برانکو» برای جانشینی‌اش در تیم ملی حرف می‌زد اما این اتفاق هرگز رخ نداد. برانکو بعد از ترک پرسپولیس، به الهلال عربستان رفت و سپس به پیشنهاد تیم ملی عمان پاسخ مثبت داد. اگر او پیشنهادی به جز ایران نداشت، اگر او نتواند انتظار کار در تیم ملی بود، همان روز‌ها به مهدی تاج پاسخ منفی نمی‌داد و مذاکره‌ها را به آینده موکول نمی‌کرد. این برانکو نبود که تیشه به ریشه تیم ملی زد. این خود کی‌روش بود که اجازه نداد تیم ملی، حتی یک روز هم آرامش داشته باشد. این خود کی‌روش بود که هر جنجال را به جنجال بعدی گره می‌زد و در

بهتر است روزهایی را به یاد کی‌روش بیاوریم که فهرست تیم ملی با «پیام کوتاه» به بازیکنان اعلام می‌شد. در واقع حتی یک نسخه از این فهرست، روی وبسایت فدراسیون هم نبود و باشگاه‌ها در اوج سردرگمی، نمی‌دانستند که باید چه تصمیمی درباره بازیکن‌ها بگیرند

میان تنش‌ها، به فوتبال ایران اجازه نفس کشیدن هم نمی‌داد. حاصل تفکرات و توجه‌های کی‌روش در مربیگری، یک نفر مثل جواد نکونام است. او که برای سال‌ها کاپیتان کی‌روش بوده، حالا در جایگاه سرمربی به جای پذیرش شکست، به دیگران تهمت می‌زند. چرا که پذیرش شکست، هرگز در قاموس کارلوس و کارلوسی‌ها نبوده است. همان‌طور که خود کی‌روش هم از وی‌ای. آر تاسازمان ملل، همه را مقصر باخت تیم‌هایش می‌دانست. نکو باید بداند که فوتبال ایران هرگز با این تفکر و این حجم از تنش، خوشبخت نشد. نکو باید بداند که فوتبال ایران با این تنش‌ها، به مرحله دوم جام جهانی و قهرمانی آسیا نرسید. تهمت زدن به دیگران، مشکلی را حل نمی‌کند. مشکل را باید جای دیگری جست‌وجو کرد. نداشتن کی‌روش، مشکل بزرگی برای فوتبال ما نیست. مشکل اینجاست که ما هنوز جانشین مناسبی برای او پیدا نکرده‌ایم. چرا که در دنیا‌ها و صدها مربی بهتر از کی‌روش وجود دارند.

موضوع تردیدی نیست و آن، کیفیت بالای هر دو تیم است. اگر پرسپولیس و استقلال تنها بخشی از کیفیت‌شان را نیز به نمایش بگذارند، این بازی با هيجان و جذابیت بسیار زیادی برگزار خواهد شد. اگر هر دو مربی جسور باشند و شجاعانه ترکیب بچینند، این بازی هواداران فوتبال را شگفت‌زده خواهد کرد. برای یحیی و فرهاد، حالا وقت یک آزمون بزرگ است. آزمونی بزرگ‌تر از برد و باخت در بازی روز پنج‌شنبه. آنها باید نشان بدهند که برای هدایت چنین تیم‌هایی، از شجاعت کافی برخوردار هستند. آنها باید ثابت کنند که می‌توانند پوستین وارونه احتیاط را کنار بزنند و تیم‌های‌شان را به جای ناختن، برای بردن وارد زمین کنند.

از قدیم یک باور مرسوم در فوتبال ایران وجود دارد که هر وقت استقلال و پرسپولیس «خوب» باشند، تیم ملی هم خوب است. این ادعا هر گز به اثبات نرسیده اما شاید هر وقت این دو تیم خوب باشند، حداقل دربی سطح بالایی داشته باشد. شهر آورد در همه این سال‌ها، در میان انبوهی از نمایش‌های ضعیف و بی‌مق، گرفتار شده‌است. شهر آورد در این سال‌ها، بارها هواداران فوتبال را از خودش ناامید کرده و حالا، وقت میدواری دوباره است. با یحیی و فرهاد، با ۲۲ ستاره. با دو تیم خوب و شاید یک آزادی مملو از جمعیت. همه چیز برای یک نمایش دلچسب آماده به نظر می‌رسد. مسابقه‌ای که گردوغبار از روی چهره دربی پاک خواهد کرد.

و پر فشاری داشته‌اند اما به هیچ‌قیمتی نمی‌توان از لحظه‌شماری برای پنج‌شنبه دست کشید. از لحظه‌شماری برای مسابقه‌ای که پیش‌بینی برنده‌اش، این بار از همیشه سخت‌تر به نظر می‌رسد. بعضی‌ها معتقدند که دربی همیشه به تیم‌های ضعیف‌تر تعلق می‌گیرد. بعضی‌ها این ادعا را رد می‌کنند و بردشهر آورد را سهم تیم‌های بهتر می‌دانند اما مساله اینجاست که در جدال این هفته، به هیچ‌وجه نمی‌توان تیم‌ها را بر اساس قدرت از هم تفکیک کرد. چرا که هر دو تیم، بسیار آماده و قدرتمند نشان داده‌اند. فصل برای استقلال و پرسپولیس با دو مربی خارجی شروع شد. هر دو مربی، خوب شروع نکردند و به مرور زمان، خودی نشان دادند. هر دو مربی خواسته‌های هواداران را به مرور زمان بر آورده کردند و درست در نقطه اوج، تصمیم به جدایی گرفتند. هر دو مربی سرانجام از ایران رفتند و هر دو باشگاه، سکان هدایت تیم به مربیان داخلی سپرده شد. مربیانی که کارشان را با قدرت شروع کرده‌اند. تا اینجا برای دو باشگاه همه چیز تقریباً مشابه پیش‌رفته و شاید نتیجه دربی پیش‌رو، میان آنها تمایز ایجاد کند. دربی رفت در حالی برگزار شد که دو تیم هنوز در شرایط مطلوبی به سر نمی‌برند. در آن مسابقه پرسپولیس از مهم‌ترین موقعیتش برای رسیدن به پیروزی استفاده کرد و استقلال قدر بهترین فرصت برای باز کردن دروازه حرفی را نداشت. این بار همه چیز به اتفاقات بازی بستگی دارد. حدس زدن نتیجه، تقریباً غیرممکن به نظر می‌رسد اما در یک

لحظه شماری برای بازی بزرگ روز پنج‌شنبه

وقتی همه «خوب» بودند!

آرژانتاری

رابطه پرسپولیس و استقلال در بیشتر فصل‌های لیگ، درست شبیه یک «لاک‌لنگ» بوده است. گاهی ابی‌ها در اوج بودند و جام‌ها را درو کردند و گاهی فرم‌ها به‌یاد بهترین سطح رسیدند. به ندرت پیش آمده که هر دو تیم در نقش دو «مدعی» جدی برای قهرمانی تا آخرین روزها در کورس باقی بمانند. فصل گذشته دربی بر گشت در حالی برگزار شد که پسران برانکو و شفر، هر دوشان زیادی برای قهرمانی داشتند. نتیجه آن نبرد در نهایت قهرمان فصل را تعیین کرد. اتفاقی که شاید در دربی بر گشت این فصل نیز به وقوع بپیوندد. نبرد دو تیم که این روزها در اوج آمادگی هستند.

اگر به تاریخچه شهر آورد برگردیم، انتظار یک «بازی زیبا» از این مسابقه، انتظاری کاملاً گزاف به نظر می‌رسد. میزان ترس و احتیاط در این نبرد معمولاً آنقدر زیاد است که دیگر هیچ‌جایی برای «خلاقیت» و انجام کارهای بزرگ باقی نمی‌ماند. با این حال شاید این بار حضور دوسر مربی جوان روی نیمکت‌ها، شور و حال

اتفاق روز

داستان مالدینی‌ها و میلان ادامه دارد

نسل سوم!

در جدال با هلاس و ورن، میلان یک شب ناامیدکننده دیگر را پشت سر گذاشت اما آن چه در این مسابقه اتفاق افتاد، شاید برای لحظاتی هواداران این باشگاه را به آینده امیدوار کرد. سومین نسل از خانواده مالدینی، برای دقایقی فرصت بازی در این جدال را به دست آورد. «دنیل مالدینی» ۱۸ ساله با جای پای پدرش پائولو و پدر بزرگش چزاره گذاشت و برابر هلاس و ورن پیراهن روسونری را بر تن کرد. دنی که در اردوی پیش فصل تیم بزرگسالان میلان نیز حضور داشت، در آخرین ثانیه‌های دیدار با ورن به زمین فرستاده شد. این هافبک هجومی در ورزشگاه نیز به شدت مورد تشویق قرار

با روسونری برنده هفت سری آ و پنج لیگ قهرمانان اروپا شد. هیچ‌نامی در تاریخ باشگاه میلان، بزرگ‌تر از مالدینی نبوده و حالا یک مالدینی جدید برای این باشگاه به میدان می‌رود. دنیل متولد سال ۲۰۰۱ است. پنج سال دیرتر از «کریستین» که اولین پسر پائولو بوده است. برخلاف دنیل، کریستین نتوانست در میلان ماندگار شود و پس از مدتی، به باشگاه‌های کوچک‌تر رفت. او به عنوان یک مدافع میانی بازی می‌کند و این روزها در سری سی فوتبال ایتالیا توپ می‌زند. به

اصالت باشگاه را به خوبی می‌شناسند و می‌دانند که میلان برای بازگشت به روزهای خوب گذشته، به چه چیزهایی نیاز دارد. حالا یک دوران تازه برای مالدینی‌ها در میلان آغاز شده و شاید یک اسطوره جدید، با فشار شکل گرفته باشد. هر چند که دنیل، با فشار زیاد انتظارها رویه‌رو خواهد شد و پسر پائولو بودن، ممکن است تأثیری منفی روی عملکرد او داشته باشد. فرزندان بازیکنان بزرگ، به ندرت فوتبالیست‌های بزرگی شده‌اند و دنیل، تلاش می‌کند که برای همیشه روی این باور، خط بطلان بکشد. او از همین حالا، عشق و علاقه هوادارها را پشت سر خودش احساس می‌کند. چرا که از خانواده‌ای آمده که تاریخ باشگاه میلان را برای همیشه تغییر داده‌اند. خانواده‌ای که میلان را دگرگون کردند و بارها قهرمانی‌های مختلف را با این تیم جشن گرفتند.